

*DICCIONARIO
GRIEGO-ESPAÑOL*

III d.C. **Amelius Apamensis** philosophus (Amel.)
Zoumpos, A.N., «Amelii neoplatonici Fragmenta», Atenas 1956 pp. 153-182.

Zoumpos 1956.pdf

AMELII NEOPLATONICI

FRAGMENTA

COLLEGIT
A. N. ZOUMPOS

PARS PRIOR

ATHENIS
MCMLVI

INDEX

A. TESTIMONIA

- I. **Vita** p. 5
- II. **Scriptura** p. 9
- III. **Doctrina** p. 11

B. FRAGMENTA p. 17

Index Fontium p. 21

18-10-56

18-10-56

A. ΤΕΣΤΙΜΟΝΙΑ

I.—Vita

- I. **Cyrrill C. Julian. VIII, 283 c:** Ἀμέλιος Πλωτίνω τε καὶ Γεντιλιανῶ συνακμάσας.
- II. **Eunapii Sardiani, Vitae Sophistarum et fragmenta historiarum ed. Boissonade I, p. 10:** Συμφοριηταὶ μὲν οὖν — ὡς αὐτὸς ἀναγράφει — κράτιστοὶ τινες ὑπῆρχον, Ὁριγένης τε καὶ Ἀμέριος καὶ Ἀκυλῖνος καὶ συγγράμματά γε αὐτῶν περισφύζεται, λόγος δὲ αὐτῶν οὐδὲ εἰς· πολὺ γὰρ τὸ ἀκύθηρον, εἰ καὶ τὰ δόγματα ἔχει καλῶς καὶ ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις. Ἄλλ' ὄγε Πορφύριος ἐπαινεῖ τοὺς ἄνδρας τῆς δεινότητος.
- III. **Eusebius, Evangelica praeparatio Liv XI, (IH') 539:** Εἰκότως δῆτα καὶ τῶν φιλοσόφων διαφανῆς γεγωνῶς Ἀμέλιος, τῆς Πλάτωνος καὶ αὐτός, εἰ καὶ τις ἄλλος, ζηλωτῆς φιλοσοφίας, πλὴν ἀλλὰ βάρβαρον ὀνομάσας τῶν Ἑβραίων (26) θεολόγον, εἰ καὶ μὴ ἐπ' ὀνόματος ἠξίωσε τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου μνήμην ποιήσασθαι, ἐπιμαρτυρεῖ δ' οὖν δῆμος ταῖς αὐτοῦ φωναῖς, αὐτὰ δὲ ταῦτα πρὸς ῥῆμα γράφων.
- IV. **Porphyry, Vita Plotini I, 4:** Ζωγράφου δὲ ἀνασχέσθαι ἢ πλάστου τοσοῦτον ἀπηξίου, ὥστε καὶ λέγειν πρὸς Ἀμέλιον δεόμενον εἰκόνα αὐτοῦ γενέσθαι ἐπιτρέψαι.
- V. ————— I, 10: Ὅθεν ἀπαγορεύοντος καὶ καθεδεῖσθαι ἔνεκα τούτου ἀρνούμενου ἔχων φίλον ὃ Ἀμέλιος Καρτέριον τὸν ἀριστον τῶν τότε γεγονότων ζωγράφων εἰσιέναι καὶ ἀπαντᾶν εἰς τὰς συνουσίας ποιήσας — ἐξῆν γὰρ τῷ βουλομένῳ φοιτᾶν εἰς τὰς συνουσίας — τὰς ἐκ τοῦ ὄραν φαντασίας πληκτικωτέρας λαμβάνειν διὰ τῆς ἐπὶ πλεον προσοχῆς συνείθισεν.
- VI. ————— I, 15: Ἐπειτα γράφοντος ἐκ τοῦ τῆ μνήμῃ ἐναποκειμένου ἰνδάλματος τὸ εἶκασμα καὶ συνδιορθοῦντος εἰς ὁμοιότητα τὸ ἴχνος τοῦ Ἀμελίου εἰκόνα αὐτοῦ γενέσθαι ἢ εὐφρία τοῦ Καρτερίου παρέσχεν ἀγνοοῦντος τοῦ Πλωτίνου ὁμοιοτάτην.

- VII.** ————— **II, 31:** Ἐλευτῶντι δὲ αὐτῷ ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγγανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας, Καστρίκιος δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ μόνος δὲ παρῆν ὁ Εὐστόχιος.
- VIII.** ————— **III, 35:** Ἦν δὲ ἡ διατριβή, ὡς ἂν αὐτοῦ ζητεῖν προτρεπομένου τοὺς συνόντας, ἀταξίας πλήρης καὶ πολλῆς φλυαρίας, ὡς Ἀμέλιος ἡμῖν διηγείτο.
- IX.** ————— **III, 38:** Προσηλθε δὲ αὐτῷ ὁ Ἀμέλιος τρίτον ἔτος ἄγοντι ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς Φιλίππου βασιλείας καὶ ἄχρι τοῦ πρώτου ἔτους τῆς Κλαυδίου βασιλείας παραμείνας ἔτη ὄλα συγγέγονεν εἴκοσι καὶ τέσσαρα, ἕξιν μὲν ἔχων, ὅτε προσῆλθεν ἀπὸ τῆς Λυσιμάχου συνουσίας, φιλοπονία δὲ ὑπερβαλλόμενος τῶν καθ' αὐτὸν πάντων διὰ τὸ καὶ σχεδὸν πάντα τὰ Νουμηγίου καὶ γράφαι καὶ συναγαγεῖν καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἐκμαθεῖν.
- X.** ————— **IV, 1:** Τῷ δεκάτῳ δὲ ἔτει τῆς Γαλιήνου βασιλείας ἐγὼ Πορφύριος ἐκ τῆς Ἑλλάδος μετὰ Ἀντωνίου τοῦ Ῥοδίου γεγωνὶς καταλαμβάνω μὲν τὸν Ἀμέλιον ὀκτωκαιδέκατον ἔτος ἔχοντα τῆς πρὸς Πλωτίνου συνουσίας, μηδὲν δὲ πω γράφειν τολμήσαντα πλὴν τῶν σχολίων, ἃ οὐδέπω εἰς ἑκατὸν τὸ πλῆθος αὐτῷ συνῆκτο.
- XI.** ————— **V, 2:** Ὀλίγον γὰρ ἔτι πρότερον τῆς δεκαετίας ἐγεγόνει ὁ Πορφύριος ἐν τῇ Ῥώμῃ, τοῦ Πλωτίνου τὰς θερινὰς μὲν ἄγοντος ἀργούς, συνόντος δὲ ἄλλως ἐν ταῖς ὀμιλίαις — ἐν δὴ τοῖς ἕξ ἔτεσι τούτοις πολλῶν ἐξετάσεων ἐν ταῖς συνουσίαις γιγνομένων καὶ γράφειν αὐτὸν ἀξιούντων Ἀμελίου τε καὶ ἔμοῦ.
- XII.** ————— **VII, 1:** Ἔσχε δὲ ἀχροτάς μὲν πλείους, ζηλωτάς δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας Ἀμελίον τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανὸς τὸ κύριον, αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ὁ Ἀμέριον αὐτὸν καλεῖν ἤξiou ἀπὸ τῆς ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων.
- XIII.** ————— **VII, 5:** Ἔσχε δὲ καὶ ἱατρικὸν τινα Σκυθοπολίτην Παυλῖνον ὄν, ὁ Ἀμέλιος Μίκαλον προσηγόρευε.
- XIV.** ————— **VII, 22:** Ἐχρῆτο δὲ αὐτῷ οικείως, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς πρὸς αὐτὸν ἀναχωρεῖν πρὸ ἕξ σημείων

Μητρουῶν ὑπάρχοντας, οὓς Καστρίκιος ἐκέκτητο ὁ Φίρμος κεκλημένος, ἀνδρῶν τῶν καθ' ἡμᾶς φιλοκαλώτατος γεγονῶς καὶ τὸν τε Πλωτῖνον σεβόμενος καὶ Ἀμελίῳ οἰκέτης ἀγαθὸς ἐν πᾶσιν ὑπηρετούμενος.

- XV.** ————— **X, 33:** Φιλοθύτου δὲ γεγονότος τοῦ Ἀμελίου καὶ τὰ ἱερὰ κατὰ νομηνίαν καὶ τὰς ἑορτὰς ἐκπεριόντος καὶ ποτε ἀξιούντος τὸν Πλωτῖνον σὺν αὐτῷ παραλαβεῖν ἔφη.
- XVI.** ————— **XVIII, 11:** Ἀμέλιον δὲ ποιήσας ταῦτα ἀναγνῶναι, ἐπειδὴ ἀνέγνω, μειδιάσας «σὸν ἂν εἶη», ἔφη, «ὦ Ἀμέλιε, λῦσαι τὰς ἀπορίας, εἰς ἃς δι' ἄγνοιαν τῶν ἡμῖν δοκούντων ἐμπέτωκε».
- XVII.** ————— **XVIII, 14:** Γράψαντος δὲ βιβλίον οὐ μικρὸν τοῦ Ἀμελίου πρὸς τὰς τοῦ Πορφύριου ἀπορίας, καὶ αὐτὸν πάλιν πρὸς τὰ γραφέντα ἀντιγράφαντός μου, τοῦ δὲ Ἀμελίου καὶ πρὸς ταῦτα ἀντειπόντος, ἐκ τρίτων μόλις συνείς τὰ λεγόμενα ἐγὼ ὁ Πορφύριος μετεθέμην καὶ παλινωδιαν γράψας ἐν τῇ διατριβῇ ἀνέγνω.
- XVIII.** ————— **XVIII, 22:** Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀμέλιον εἰς τὸ συγγράφειν πρόθυμον ἐποίησα.
- XIX.** ————— **XIX, 22:** Οὐ γὰρ μετρίως ἦν διημαρτημένα, καίτοι τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ὄμην ἀναλήψεσθαι τὰ τῶν γραφῶν πταίσματα τῷ δ' ἦν ἄλλα προουργιότερα τῆς τοιαύτης προσεδρείας.
- XX.** ————— **XIX, 29:** Αὐθις δὲ τὸν αὐτὸν ἐρῶ λόγον, ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἤκειν ἔχοντα μᾶλλον ἀξιῶ ταῦτα τε καὶ τῶν λοιπῶν εἴ τι διαπέφευγε τὸν Ἀμέλιον.
- XXI.** ————— **XX, 5:** Ἐδόκει δὲ ἡ ἐκτῆσατο ἐκ τῶν Ἀμελίου λαβὼν ἡμαρτησθαι διὰ τὸ μὴ νοεῖν τοῦ ἀνδρὸς τὴν συνήθη ἐρμηνείαν. Εἰ γὰρ τινα καὶ ἄλλα, καὶ τὰ παρ' Ἀμελίῳ διώρθωτο ὡς ἂν ἐκ τῶν αὐτογράφων μετελημμένα. Ἐτι δὲ τοῦ Λογγίνου ἡ ἐν συγγράμματι γέγραφε περὶ Πλωτῖνου τε καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγονότων φιλοσόφων ἀναγκαῖον παραθεῖναι, ἵνα καὶ πλήρης γένηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις οἷα γέγονε τοῦ ἔλλογιμωτάτου ἀνδρὸς καὶ ἐλεγκτικωτάτου. Ἐπιγρά-

φεται δὲ τὸ βιβλίον Λογγίνου πρὸς Πλωτίνου καὶ Γεντιλιανὸν
 Ἄμελιον «Περὶ τέλους».

XXII. ————— **XX, 30:** Πλατωνικοὶ μὲν Εὐκλεί-
 δης καὶ Δημόκριτος καὶ Προκλῖνος ὁ περὶ τὴν Τρωάδα διατρί-
 ψας οἱ τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες Πλωτίνος καὶ
 Γεντιλιανὸς Ἄμελιος ὁ τούτου γνώριμος

XXIII. ————— **XX, 68 :** Οἱ δὲ καὶ πλήθει προ-
 βλημάτων ἃ μετεχειρίσαντο τὴν σπουδὴν τοῦ γράφειν ἀποδεξά-
 μενοι καὶ τρόπον θεωρίας ἰδίῳ χρησάμενοι Πλωτίνος εἰσι καὶ
 Γεντιλιανὸς Ἄμελιος ὃς μὲν τὰς Πυθαγορείους ἀρχὰς καὶ Πλα-
 τωνικάς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφεστέραν τῶν πρὸ αὐτοῦ καταστησά-
 μενος ἐξήγησιν ὁδὲ γὰρ οὐδὲν ἐγγύς τι τὰ Νουμηνίου καὶ Κρο-
 νίου καὶ Μοδεράτου καὶ Θρασύλλου τοῖς Πλωτίνου περὶ τῶν αὐ-
 τῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκριβείαν ὃ δὲ Ἄμελιος κατ' ἴχνη μὲν
 τούτου βαδίζειν προαιρούμενος καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δο-
 γμάτων ἐχόμενος, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν καὶ τῇ τῆς ἐρμηνείας
 περιβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπαγόμενος, ὢν καὶ
 μόνων ἡμεῖς ἄξιον εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγ-
 γράμματα.

XXIV. ————— **XX, 86 :** Ἦδη πλείοσιν ἢ κρί-
 σεως τοῦ βελτίονος ἐπιμεληθέντες ; Ἦδη μὲν οὖν καὶ δι' ἄλλων
 τουτὶ πεποιθήκαμεν, ὥσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ περὶ τῆς κατὰ
 Πλάτωνα δικαιοσύνης ἀντειπόντες, τοῦ δὲ Πλωτίνου τὸ «Περὶ
 τῶν ἰδεῶν» ἐπισκεψάμενοι.

XXV. ————— **XXI, 1 :** Ἐν δὲ τούτοις τότε ὁμο-
 λόγησε μὲν πάντων τῶν ἐπ' αὐτοῦ γεγονότων «πλήθει τε προ-
 βλημάτων διενεγκεῖν Πλωτίνον τε καὶ Ἄμελιον, τρόπον δὲ θεω-
 ρίας ἰδίῳ μάλιστα τούτους χρῆσασθαι, τὰ Νουμηνίου δὲ οὐχ ὅτι
 ὑποβάλλεσθαι καὶ τὰ κείνου πρεσβεύειν δόγματα, ἀλλὰ τὰ τῶν
 Πυθαγορείων αὐτοῦ τε ἐλομένου μετιέναι δόγματα, καὶ οὐδ' ἐγ-
 γύς εἶναι τὰ Νουμηνίου καὶ Κρονίου καὶ Μοδεράτου καὶ Θρα-
 σύλλου τοῖς Πλωτίνου περὶ τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκρι-
 βείαν». Εἰπὼν δὲ περὶ Ἄμελιου, ὅτι «κατ' ἴχνη μὲν τοῦ Πλω-
 τίνου ἐβάδιζε, τῇ δὲ ἐξεργασίᾳ πολὺς ὢν καὶ τῇ τῆς ἐρμηνείας
 περιβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκείνῳ ζῆλον ὑπήγετο», ὁμοῦ μνη-
 σθεὶς ἐμοῦ Πορφυρίου ἔτι ἀρχὰς ἔχοντος τῆς πρὸς τὸν Πλωτί-
 νου συνουσίας φησὶν ὅτι «ὃ δὲ κοινὸς ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταί-

ρος Βασιλεύς ὁ Τύριος οὐδ' αὐτὸς ὀλίγα πεπραγματευμένους κατὰ τὴν Πλωτίνου μίμησιν.» Συνέθηκε ταῦτα ὄντως κατιδῶν, ὅτι τῆς Ἀμελίου περιβολῆς τὸ ἀφιλόσοφον παντελῶς ἐφυλαξάμην καὶ πρὸς ζῆλον τὸν Πλωτίνου γράφων ἀφεώρων. Ἀρκεῖ τοίνυν ὁ τοσοῦτος ἀνὴρ καὶ ἐν κρίσει πρῶτος ὢν καὶ ὑπειλημμένος ἄχρι νῦν τοιαῦτα γράφων περὶ Πλωτίνου, ὡς, εἰ καὶ καλοῦντί με τὸν Πορφύριον συνέβη δυνηθῆναι συμμῖξαι αὐτῷ, οὐδ' ἂν ἀντέγραψεν, ἢ πρὶν ἀκριβῶσαι τὸ δόγμα γράψαι ἐπεχείρησεν.

XXVI. ————— **XXII, 8:** Ὁ γὰρ δὴ Ἀπόλλων ἐρομένου τοῦ Ἀμελίου, ποῦ ἢ Πλωτίνου ψυχὴ κεχώρηκεν, ὁ τοσοῦτον εἰπὼν περὶ Σωκράτους.

Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος,
ἐπάκουσον, ὅσα καὶ οἷα περὶ Πλωτίνου ἐθέσπισεν·

XXVII. Suidas, Lexicon I, 138 num., 1549: Ἀμέλιος· Ἀπαμεύς, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγχρονίσας Ἀμμωνίῳ καὶ Ὠριγένει.

XXVIII. ————— **IV, 178 num., 20298:** Πορφύριος, ὁ κατὰ χριστιανῶν γράψας· ὃς κυρίως ἐκαλεῖτο Βασιλεύς· Τύριος, φιλόσοφος μαθητὴς Ἀμελίου..

XXIX. ————— **IV, 151 num, 1811:** Πλωτίνος, Λυκοπολίτης, ἀπὸ φιλοσόφων, μαθητὴς μὲν Ἀμμωνίου τοῦ πρῶτον γενομένου σακκοφόρου, διδάσκαλος δὲ Ἀμελίου.

XXX. Theodoretus, Græcarum Affectionum curatio II, 87 (περὶ Ἀρχῆς Β): Καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν θεῶν εὐαγγελίων ὃ τε Πλούταρχος καὶ ὁ Πλωτίνος ἐπήκουσαν· δηλοῖ δὲ τοῦτο σαφῶς ὁ Ἀμέλιος, ὁ τῆς Πορφυρίου πρωτεύσας διατριβῆς· ὑπεράγεται γὰρ τὸ τοῦ Ἰωάννου προοίμιον, οὕτωςί λέγων.

II.— Scriptura

XXXI. Porphyr., Vita Plotini III, 46: Σχόλια δὲ ἐκ τῶν συνουσιῶν ποιούμενος ἑκατὸν που βιβλία συνέταξε τῶν σχολίων, ἃ Οὐσιτιλιανῷ Ἠσυχίῳ τῷ Ἀπαμεῖ, ὃν υἱὸν ἔθετο, κεχάριται.

XXXII. ————— **XVI, 12:** Ἀμέλιος δὲ ἄχρι τεσσαράκοντα βιβλίων προκεχώρηκε πρὸς τὸ Ζωστριανοῦ βιβλίον ἀντιγράφων.

XXXIII. ————— **XVII, 1.** Τῶν δ' ἀπὸ τῆς Ἑλλά-

δος τὰ Νουμηνίου αὐτὸν ὑποβάλλεσθαι λεγόντων καὶ τοῦτο πρὸς Ἀμέλιον ἀγγέλλοντος Τρύφωνος τοῦ Στωϊκοῦ τε καὶ Πλατωνικοῦ γέγραπεν ὁ Ἀμέλιος, βιβλίον. ὃ ἐπεγράψαμεν «Περὶ τῆς κατὰ δόγματα τοῦ Πλωτίνου πρὸς τὸν Νουμῆνιον διαφορᾶς», προσεφώνησε δὲ αὐτὸ Βασιλεῖ ἔμοί.

XXXIV. ————— **XVII 6:** Βασιλεὺς δὲ τοῦνομα τῷ Πορφυρίῳ ἔμοι προσῆν, κατὰ μὲν πάτριον διάλεκτον Μάλκῳ κεκλημένῳ, ὅπερ μοι καὶ ὁ πατὴρ ὄνομα κέκλητο, τοῦ δὲ Μάλκου ἔρμηνείαν ἔχοντος βασιλεὺς, εἴ τις εἰς Ἑλληνίδα διάλεκτον μεταβάλλειν ἐθέλοι. Ὄθεν ὁ Λογγίνος μὲν προσφωνῶν τὰ «Περὶ ὀρμῆς» Κλεοδάμῳ τε καὶ μοι Πορφυρίῳ «Κλεοδάμέ τε καὶ Μάλκε» προύγραπεν ὁ δ' Ἀμέλιος ἔρμηνεύσας τοῦνομα, ὡς ὁ Νουμῆνιος τὸν Μάξιμον εἰς τὸν Μεγάλον, οὕτω τὸν Μάλκον οὕτως εἰς τὸν Βασιλέα, γράφει : (Amelii Epistola v. R. Herscher, Epistolographi Græci, Parisiis 1873 p. 101) «Ἀμέλιος Βασιλεῖ εὖ πράττειν. Αὐτῶν μὲν ἕνεκα τῶν πανευφήμων ἀνδρῶν, οὓς διατεθροληκέναι ἔς ἑαυτὸν φῆς, τὰ τοῦ ἑταίρου ἡμῶν δόγματα εἰς τὸν Ἀπαμία Νουμῆνιον ἀναγόντων, οὐκ ἂν προσηκάνην φωνήν, σαφῶς ἐπίστασο. Δῆλον γὰρ ὅτι καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρ' αὐτοῖς ἀγαλλομένης προελήλυθεν εὐστομίας τε καὶ εὐγλωττίας, νῦν μὲν ὅτι πλατὺς φλήναφος, αὐθις δὲ ὅτι ὑποβολιμαῖος, ἐκ τρίτων δὲ ὅτι καὶ τὰ φαυλότατα τῶν ὄντων ὑποβαλλόμενος, τῷ διασιλλαίνειν αὐτὸν δηλαδὴ κατ' αὐτοῦ λεγόντων. Σοῦ δὲ τῇ προφάσει ταύτη οἰομένου δεῖν ἀποχοῆσθαι πρὸς τὸ καὶ τὰ ἡμῖν ἀρέσκοντα ἔχειν προχειρότερα εἰς ἀνάμνησιν καὶ τὸ ἐπ' ὄνοματι ἑταίρου ἀνδρὸς οἴου τοῦ Πλωτίνου μεγάλου εἰ καὶ πάσαι διαβεβημένα ὀλοσχερέστερον γινῶναι ὑπήκουσα, καὶ οὖν ἦκω ἀποδιδούς σοι τὰ ἐπηγγελμένα ἐν τρισὶν ἡμέραις, ὡς καὶ αὐτὸς οἴσθαι, πεπονημένα. Χρὴ δὲ αὐτὰ ὡς ἂν μὴ ἐκ τῆς τῶν συνταγμάτων ἐκείνων παραθέσεως οὗτ' οἶν συντεταγμένα οὔτε ἐξειλεγμένα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς καλαιῆς ἐντεύξεως ἀναπεπολημένα καὶ ὡς πρῶτα προύπεσεν ἕκαστα οὕτω ταχθέντα ἐνταῦθα νῦν συγγνώμης δικαίας παρὰ σοῦ τυχεῖν, ἄλλως τε καὶ τοῦ βουλήματος τοῦ ὑπὸ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμολογίαν ὑπαγομένου πρὸς τινῶν ἀνδρῶν οὐ μάλᾳ προχείρου ἕλιν ὑπάρχοντος διὰ τὴν ἄλλοτε ἄλλως περὶ τῶν αὐτῶν ὡς ἂν δόξειε φορῖαν. Ὅτι δέ, εἴ τι τῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας ἐστίας παραχαράττοιτο, διορθῶσει εὐμενῶς, εὖ οἶδα. Ἦνάγκασμαι δ' ὡς ἔοικεν, ὡς πού φησιν ἡ τραγῳδία, ὄν φιλο-

πραγμάτων τῇ ἀπὸ τῶν τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν δογμάτων διαστασεὶ εὐθύνην τε καὶ ἀποποιεῖσθαι. Τοιοῦτον ἄρα ἦν τὸ σοὶ χαρίζεσθαι ἐξ ἀπαντος βούλεσθαι. "Ερρωσο».

XXXV. ————— **XX, 97:** "Ὡσπερ κἀν τῇ πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐπιστολῇ, μέγεθος μὲν ἔχουσα συγγράμματος, ἀποκρινομένη δὲ πρὸς ἅττα τῶν ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἐπεσταλμένων, ἦν αὐτὸς μὲν ἐπιστολὴν «Περὶ τοῦ τρόπου τῆς Πλατωνίου φιλοσοφίας» <ἐπ>έγραψεν, ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τοῦ συγγράμματος ἐπιγραφῇ «Πρὸς τὴν Ἀμελίου ἐπιστολὴν» αὐτὸ προσαγορεύοντες.

III.— Doctrina

XXXVI. Aeneas Gazaeus, Theophrastus, p. 12: Πλατίνος γοῦν καὶ Ἀρποκρατίων Ἀμέλιος καὶ Βοηθὸς καὶ Νουμήνιος τὸν τοῦ Πλάτωνος ἱκτῖνον παραλαβόντες ἱκτῖνον παραδιδόσασι, καὶ τὸν λύκον λύκον, καὶ ὄνον τὸν ὄνον, καὶ ὁ πίθηκος οὐκ ἄλλο ἢ τοῦτο καὶ ὁ κύκνος οὐκ ἄλλο ἢ κύκνος νομίζεται καὶ γὰρ πρὸ τοῦ σώματος κακίας ἐπιμίπλασθαι τὴν ψυχὴν δυνατόν εἶναι λέγουσι καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐξεικάζεσθαι ᾧ γοῦν ὁμοιώθη, κατὰ τοῦτο φέρεται, ἄλλη ἄλλο ζῶον ὑποδύσα.

XXXVII. Damascius, De princ., I, 133, 25: Εἰ γὰρ ὄν τὸ τρίτον πρῶτον ἐνεργεῖ, τοῦτο δὲ ἔστιν ἐπιστρέφεσθαι πρὸς τὸ αἴτιον, τὸ δὲ τοιοῦτον νοῦς, δῆλον τὸ συμβαῖνον. Καὶ εἰς τὸ τρίτον νοῦς, τὸ πρῶτον νοητόν, τὸ δὲ νοητὸν οὐσία, τὸ πρῶτον οὐσία, ἦν καλοῦσιν ὑπαρξιν. Εἰ δὲ τὸ πρῶτον ὑπαρξίς κατὰ ἐνδειξιν, δῆλον ὡς καὶ τὸ τρίτον νοῦς κατὰ ἐνδειξιν, ὡς πρὸς νοητὸν ἐκεῖνο. Εἰ δὲ τὸ τρίτον νοῦς πρῶτος, τοῦτο δὲ πρῶτον ἀπὸ ἐνὸς προελθὸν καὶ ἐπιστραφέν πρὸς τὸ ἐν, τοῦτο δὲ πρῶτον ἠνωμένον. Καὶ εἰ τὸ τρίτον πρῶτον ἐξέφυγεν τὰς ὑπερχεομένας τοῦ ὄντος ἀρχάς, ὄρον τε καὶ ἀοριστίαν, αὐτὸ πρῶτον ὠρισμένον ἐν γεγονόσιν καὶ οἷον παγὲν εἰς ὑπόστασιν (τοῦτο δὲ ἦν τὸ ὄν), εἰς ταῦτὸν ἂν ἦκοι τῷ κυρίως ὄντι πρῶτῳ ὁ κατὰ ἐνδειξιν λεγόμενος νοῦς. Διὸ καὶ οὐσιώδης ὑμνεῖται νοῦς, οὐ κατὰ τὸ νοεῖν, ἀλλὰ κατὰ τὸ εἶναι χαρακτηριζόμενος· καὶ εἰ βούλεται οὕτω λέγειν Ἀμέλιος, τοῦτο λεγέτω τὸν νοῦν.

XXXVIII. Philoronus (apud A. Mai) Spicil. Rom. II, 22: Ἀμέλιος δὲ οὐκ οἶδα πόθεν ὀρηθηθεὶς καὶ τῶν κακῶν ἰδέας καὶ λόγους οἶται εἶναι παρὰ τῷ θεῷ.

- XXXIX. Proclus Diadochus, in Plat., Alcib. 70, 10:** Ἄλλ' οὐδὲ ἐκείνους ἐπαινέσομεν, ὅσοι τῶν θεῶν τινὰς δαίμονας ποιοῦσιν, εἶον τοὺς πλανωμένους, καθάπερ Ἀμέλιος.
- XL.** ——— In Plat., Cratyl, 56, 136: Καὶ τάχ' ἂν ὁ Πλάτων ἐν τούτοις τοῦ τῶν Τιτάνων ὀνόματος διττὰς ἐξηγήσεις ἡμῖν ἀρχοειδεῖς παραδίδωσιν, ὡς Ἰάμβλιχός τε καὶ Ἀμέλιος ἀναγέγραφεν.
- XLI.** ——— In Rempubl. I. 24, 8: Λάβοις δ' ἂν καὶ πόρισμα διὰ τῶν νῦν εἰρημένων, ὅπερ πρῶτος εἶδεν Ἀμέλιος, ἀπὸ μείζονος ἀδικίας ἐλάσσονα γίνεσθαι κακὰ πολλάκις, ἀπὸ δὲ ἐλάσσονος μείζονα.
- XLII.** ——— In Plat., Tim, I 12, 6: Εἷς γὰρ ἔστιν ὁ τῶν ὄλων δημιουργός· κατενείμαντο δὲ αὐτοῦ τὴν ὄλην δημιουργίαν μερικώτεροι δυνάμεις. Ἐἴτ' οὖν Ἀμέλιος ἐθέλοι ταύτη διατίθεσθαι εἴτε Θεόδωρος, οὐ προσέμεθα τὸν λόγον.
- XLIII.** ——— In Plat., Tim, I 76, 26: Ταύτης γοῦν ἔστι τῆς δόξης ἡ γενναῖος Ἀμέλιος οὕτως ὑπερδιατεινόμενος τοῦ ταυθ' οὕτως ἔχειν διὰ τὸ λέγεσθαι τὴν Ἀτλαντίδα νῆσον εἰς ἑπτὰ διηρησθαι τινὰς κύκλους σαφῶς ἐν τῷ Κριτίᾳ, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ δογμάτων.
- XLIV.** ——— I 306, 1: Ἀμέλιος δὲ τρίτον ποιεῖ τὸν δημιουργὸν καὶ τρεῖς νοῦς, βασιλέας τρεῖς, τὸν ὄντα, τὸν ἔχοντα, τὸν ὁρῶντα. διαφέρουσι δὲ οὗτοι, διότι ὁ μὲν πρῶτος νοῦς ὄντως ἔστιν, ὃ ἔστιν ὁ δὲ δεύτερος ἔστι μὲν τὸ ἐν αὐτῷ νοητόν, ἔχει δὲ τὸ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετέχει πάντως ἐκείνου καὶ διὰ τοῦτο δεύτερος, ὁ δὲ τρίτος ἔστι μὲν τὸ ἐν αὐτῷ καὶ οὗτος πᾶς γὰρ νοῦς τῷ συζυγοῦντι νοητῷ ὁ αὐτός ἔστιν· ἔχει δὲ τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ ὄρᾳ τὸ πρῶτον· ὅσῳ γὰρ πλείων ἢ ἀπόστασις, τοσοῦτῳ τὸ ἔχειν ἀμυδρότερον.
- XLV.** ——— I 306, 31: Μετὰ δὲ τὸν Ἀμέλιον ὁ Πορφύριος οἰόμενος τῷ Πλωτίνῳ συνάδειν, τὴν μὲν ψυχὴν τὴν ὑπερκόσμιον ἀποκαλεῖ δημιουργόν, τὸν δὲ νοῦν αὐτῆς, πρὸς ὃν ἐπέστραπται, τὸ αὐτοζῶον, ὡς εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ δημιουργοῦ κατὰ τοῦτον τὸν νοῦν.
- XLVI.** ——— I, 309, 14: Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον τρεῖς μὲν Ἀμελίῳ συνεπόμενος εἶναι φησι δημιουργούς.

- XLVII.** ————— **I, 309, 20:** Πάλιν οὖν καὶ πρὸς τοῦτον τὰ αὐτὰ ῥητέον, ἃ καὶ πρὸς τὸν γενναῖον Ἄμέλιον, τρεῖς μὲν εἶναι θεοὺς τούτους ὁμολογούντων ἡμῶν ἢ τοὺς τούτους ἀνάλογον, οὐ μέντοι καὶ τρεῖς δημιουργοὺς.
- XLVIII.** ————— **I, 336, 18:** Καθάπερ ὁ θεῖος Ἰάμβλιχος διατάττεται καὶ ὁ τὸ παράδειγμα δημιουργὸν ἀποφαινόμενος, ὡσπερ ὁ γενναῖος Ἄμέλιος.
- XLIX.** ————— **I, 398, 16:** Ὁ μὲν Ἄμέλιος θανμαστῶς διατείνεται τὸν Πλάτωνα τὰς διαφόρους αἰτίας εἰδότα τῆς δημιουργίας ἐπ' ἄλλην καὶ ἄλλην συνεχῶς μεταπηδᾶν ἀψόφω κελεύθῳ, μηδὲν ἐνδεικνύμενον διὰ τὴν συνέχειαν αὐτῶν τῶν θεῶν αἰτίων, ἀλλ' ὡς περὶ ἐνὸς καὶ ταύτου διαταττόμενον διὰ τὴν ἔνωσιν τὴν ἐν ἀλλήλοις τῶν δημιουργῶν καὶ γὰρ οἱ πάντες εἰς εἶσι καὶ ὁ εἰς πάντες, ἐπεὶ καὶ νῦν ἄλλος μὲν ὁ βουληθεῖς, ἄλλος δὲ ὁ λογιζόμενος, ἄλλος δὲ ὁ παραλαβὼν, καὶ ὁ μὲν τῇ βουλήσει ποιεῖ μόνον, ὃ δὲ τῇ νοήσει καὶ τῷ νοεῖν, ὃ δὲ τῇ μεταχειρίσει· τίθησι μὲν γὰρ νοῦν ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ ἐν σώματι καὶ οὕτω συντεταίνεται τὸ πᾶν.
- L.** ————— **I, 431, 26:** Ἄμέλιος δὲ τῷ μὲν τῶν δημιουργῶν εἰς ταῦτόν ἄγει τὸ νοητόν, τοῖς δὲ οὕτως μετ' ἐκείνον τεταγμένοις τὸ[ν] κατὰ τὸ ὄν ἀφορισμένον.
- LI.** ————— **II, 213, 9:** Ἄμέλιος μὲν γὰρ ἦν εἰς Πλωτίνον ἀναπέμπει θεωρίαν ὡς ἐν ἀγράφοις συνουσίαις παραδομένην, ὑπὸ τῶν μετ' αὐτὸν ἱκανῶς ἐληλεγμένην μὴ προσποιησάμενος, τρόπον ἕτερον ἐξηγεῖσθαι πειράται τοὺς ἐκκεκίμενους λόγους.
- LII.** ————— **II, 277, 26:** Ὁ δὲ γε θεῖος Ἰάμβλιχος ἄπασαν τὴν τοιαύτην θεωρίαν (scil. Numenii Theodorique doctrinam de numeris et literis vocas ψυχῇ) ἐπερράπισεν ἐν ταῖς πρὸς τοὺς ἀμφὶ Ἄμέλιον—οὕτω γὰρ ἐπιγράφει τὸ κεφάλαιον—καὶ δὴ καὶ Νουμήνιον ἀντιρῶήσεσιν, εἴτε τοῦτον εἰς ἐκείνους ἀναπέμπων εἴτε καὶ ἐκείνοις ἐντυχίων που τὰ ὅμοια γράφουσι περὶ τούτων.
- LIII.** ————— **II, 300, 21:** Λόγος γὰρ ἔστιν ἡ ψυχὴ, λόγου δὲ ἐνέργημα τὸ λέγειν ὡς νοῦ τὸ νοεῖν, ὡς φύσειως τὸ φύειν· ταῖς γὰρ οὐσίαις παρωνύμως αἱ ἀπ' αὐτῶν ἐνέργειαι

λέγονται. Μὴ λανθανέτω δὲ ἡμᾶς ἐν τούτοις, ὅσα ὁ Πορφύριος ἱστορήσῃ περὶ τοῦ λέγει καὶ λήγει, καὶ ὅτι εἰσελθὼν πρὸς τὸν Ἀμέλιον ἐξηγούμενον τὴν ῥῆσιν ταύτην ὡς ἔχουσαν ἀντὶ τοῦ λέγει κινουμένη λήγει κινουμένη καὶ πράγματα ἔχοντα μὴ δυνάμενον ἐφαρμόσαι τῷ λήγει κινουμένη τινὰ καὶ ὀπωσοῦν ἐξήγησιν, αἶ κινουμένης τῆς ψυχῆς ἀπαύστως, ὡς εἴρηται καὶ ἔμπροσθεν [36 E], εἰπεῖν μὲν πρὸς αὐτόν, ὅτι λέγει γραπτέον καὶ οὐχὶ λήγει, καὶ λυπῆσαι σφόδρα τὸν Ἀμέλιον, εὐρεῖν δὲ ὕστερον οὕτω γράφοντα καὶ τὸν Σωσικράτην, ὡς τὸν Ἀμέλιον, καὶ ἡ <σθῆναι> ἂν πάντῃ τὸν γενναῖον Ἀμέλιον, εἰ ἔγνω καὶ ἄλλον τὴν αὐτὴν δοκιμάζοντα γραφῆν, ἀλλὰ προτελευτήσαντα τυχεῖν. Γραπτέον δ' οὖν καὶ ἡμῖν οὕτω, λέγει κινουμένη διὰ πάσης ἑαυτῆς, ἀλλ' οὐχὶ λήγει κινουμένη, ὡς ὁ Σωσικράτης ἐκεῖνος καὶ ὁ Ἀμέλιος ἐγραφέτην, ὡς ὁ Πορφύριος ἱστορήσῃ.

LIV. ————— **II, 301, 29:** Ἐπειδὴ δὲ γράφουσι τινες ἐσφαλμένως οὐ λέγει διὰ πάσης ἑαυτῆς, ἀλλὰ λήγει, ὡς τὸν Πορφύριον ἱστορεῖν εἶπομεν, καὶ ὅτι καὶ Ἀμέλιον οὕτω γράφοντα καὶ καταστήσασθαι μὴ δυνάμενον τὴν διάνοιαν τῆς ῥήσεως εἰπὼν χρῆναι γράφειν οὐ λήγει διὰ πάσης ἑαυτῆς, ἀλλὰ λέγει, δεινῶς ἠνίασε.

LV. ————— **III, 103, 18:** Ἀμέλιος μὲν οὖν τὴν τριάδα τῶν δημιουργικῶν νόων ἀπὸ τούτων μάλιστα συνίστησι τῶν ἡμμάτων, τὸν μὲν πρῶτον ὄντα καλῶν ἀπὸ τοῦ ὅ ἐστι ζῶν, τὸν δὲ δεύτερον ἔχοντα ἀπὸ τοῦ ἐνούσας (οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ δεύτερος, ἀλλ' εἴσεισιν ἐν αὐτῷ), τὸν δὲ τρίτον ὄντων ἀπὸ τοῦ καθορᾶν, καίτοι τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ ὅ ἐστι ζῶν εἶναι τὰς ἰδέας εἰπόντος καὶ οὐκ ἄλλο μὲν εἶναι τὸ αὐτοζῶν, ἄλλο δὲ τὸ ἐν ᾧ ἔνεισιν αἱ ἰδέαι τῶν ζῶων, ὥστε οὐκ ἄλλος ἐστὶν ὁ ὢν τοῦ ἔχοντος, εἶπερ ὁ μὲν ἐστὶ τὸ ὅ ἐστι ζῶν, ὁ δὲ ἐν ᾧ ἔνεισιν αἱ ἰδέαι.

LVI. ————— **Theol. Plat., 1, 39:** Τούτους δὴ τοὺς τῆς Πλατωνικῆς ἐποπτείας ἐξηγητὰς, καὶ τὰς παναγεστάτας ἡμῖν περὶ τῶν θεῶν ὑψηλήσεις ἀναπλώσαντας, καὶ τῷ σφετέρῳ καθηγεμόνι παρακλησίαν τὴν φύσιν λαχόντας εἶναι θεῖον ἂν ἔγωγε, Πλωτίνον τε τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τοὺς ἀπὸ τούτου παραδεξαμένους τὴν θεωρίαν, Ἀμέλιόν τε καὶ Πορφύριον.

LVII. Stobaeus, Ecl. I, 364, 19: Ἐτι τοίνυν τὴν ἀρμονίαν ἴδωμεν,

οὐ τὴν ἐν σώμασιν ἐνιδρυμένην, ἀλλ' ἥτις ἐστὶ μαθηματικὴ. Ταύτην τοίνυν, ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν, τὴν τὰ διαφέροντα ὁπωσοῦν σύμμετρα καὶ προσήγορα ἀπεργαζομένην ἀναφέρει εἰς τὴν ψυχὴν Μοδέρατος· τὴν δ' ὡς ἐν οὐσίαις καὶ ζῶαῖς καὶ γενέσει πάντων μεσότητα καὶ σύνδεσιν ὁ Τίμαιος ((Loeb p. 99a sq) αὐτῇ ἀνατίθῃσι, τὴν δ' ὡς ἐν λόγοις τοῖς κατ' οὐσίαν προϋπάρχουσι Πλωτίνος καὶ Πορφύριος καὶ Ἀμέλιος παραδεδώκασι.

LVIII. ————— **I 365, 5:** Ἴθι δὴ οὖν ἐπὶ τὴν καθ' αὐτὴν ἀσώματον οὐσίαν ἐπανίωμεν, διακρίνοντας καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐν τάξει τὰς περὶ ψυχῆς πάσας δόξας. Εἰσὶ δὲ τινες, οἱ πᾶσαν τὴν τοιαύτην οὐσίαν ὁμοιομερῆ καὶ τὴν αὐτὴν καὶ μίαν ἀποφαίνονται, ὡς καὶ ἐν ὄψοῦν αὐτῆς μέρει εἶναι τὰ ὅλα· οἷτινες καὶ ἐν τῇ μεριστῇ ψυχῇ τὸν νοητὸν κόσμον καὶ θεοὺς καὶ δαίμονας καὶ τάγαθὸν καὶ πάντα τὰ πρεσβύτερα γένη αὐτῆς ἐνιδρῶσιν καὶ ἐν πᾶσιν ὡσπύτως πάντα εἶναι ἀποφαίνονται, οἰκειῶς μέντοι κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν ἐν ἑκάστοις. Καὶ ταύτης τῆς δόξης ἀναμφισβητήτως μὲν ἐστὶ Νουμήνιος, οὐ πάντῃ δὲ ὁμολογουμένως Πλωτίνος, ἀστάτως δὲ ἐν αὐτῇ φέρεται Ἀμέλιος.

LIX. ————— **I 372, 4:** Πότερον οὖν πασῶν τῶν ψυχῶν τὰ αὐτὰ ἔργα ἀποτελεῖται, ἢ τα μὲν τῶν ὅλων τελεώτερα, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ὡς ἕκασται διειλήχασιν τὴν προσήκουσαν ἑαυταῖς τάξιν; Ὡς μὲν οἱ Στωϊκοὶ λέγουσιν, εἰς τέ ἐστιν ὁ λόγος καὶ ἡ αὐτὴ πάντως διανόησις καὶ τὰ κατορθώματα ἴσα καὶ αἱ αὐταὶ ἀρεταὶ τῶν τε μεριστῶν καὶ τῶν ὅλων καὶ ποῦ Πλωτίνος καὶ Ἀμέλιος ἐπὶ ταύτης εἰσὶ τῆς δόξης (ἐνίοτε γὰρ <οὐχ> ὡς ἄλλην τὴν μεριστὴν ψυχὴν παρὰ τὴν ὅλην, μίαν δὲ αὐτὴν πρὸς ἑκείνην εἶναι ἀφορίζονται).

LX. ————— **I, 372, 23:** Οἱ μὲν γὰρ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πανταχοῦ ψυχὴν διατείνοντες ἤτοι γένει ἢ εἶδει, ὡς δοκεῖ Πλωτίνῳ (εἰπεῖσθε IV 2, 1) ἢ καὶ ἀριθμῷ, ὡς νεανιεύεται οὐκ ὀλιγάκις Ἀμέλιος, εἶναι αὐτὴν ἐροῦσιν ἄπερ ἐνεργεῖν.

LXI. ————— **I, 376, 2:** Οἱ μὲν δὲ μίαν οὐσίαν τῆς ψυχῆς ἀριθμῷ τιθέμενοι, πληθύνουσαν δὲ αὐτὴν, ὡς Ἀμέλιος οἶεται, σχέσεσι καὶ κατατάξεσιν.

LXII. ————— **I, 377, 13.** Πλωτίνος μὲν καὶ Πορφύριος καὶ Ἀμέλιος ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ψυχῆς καὶ πάσας ἐπίσης ἐσοικίζουσιν εἰς τὰ σώματα.

LXIII. Syrianus, in Arist, Met. p. 109, 12 : Νουμηνίῳ μὲν οὖν καὶ Κρονίῳ καὶ Ἀμέλιῳ καὶ τὰ νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ πάντα μετέχειν ἀρέσκει τῶν ἰδεῶν.

LXIV. ————— 116, 12 : Καὶ οὐδὲν ἄτοπον τὰ τελευταῖα πάντων μετέχει τῶν πρὸ αὐτῶν, εἰ καὶ τῶν μὲν φύσεως λόγων κυρίως μεταλαμβάνειν ἂν λέγοιτο κατὰ τὸν ἐλλογιμώτατον Ἀμέλιον, τῶν δὲ τῆς ψυχῆς εἰδῶν ἐμφάσεις ὑποδέχεται πρὸς αὐτὰ δὲ τὰ νοητὰ αἴτια μᾶλλον ὁμοιοῦσθαι.

LXV. ————— 147, 2 : Φασὶ δὲ καὶ πρὸς τοῦτο οἱ προϊστάμενοι τῆς ἀπειρίας τῶν παραδειγμάτων οὐχ ἅμα πάντα τὰ εἶδη τὸν αἰσθητὸν ὑποδέχεται κόσμον, ἔνιοι δὲ αὐτῶν, οὐδὲ ἐν τῷ ἀπειρῷ χρόνῳ φασὶ πάντων τῶν εἰδητικῶν αἰτίων εἰκόνας ὑποδέχεται τὸν κόσμον· τοιαῦτα γὰρ οἱ περὶ Ἀμέλιον τὸν Πλωτίνειον νεανιεύονται.

B. FRAGMENTA

- I. **Eusebius, Evangelica praeeparatio, Lib. XI (10°) 540:** Ἀμελίου περὶ τῆς Ἰωάννου τοῦ παρ' ἡμῖν Εὐαγγελιστοῦ Θεολογίας (De Joannis apud nos evangelistae theologia, ex Amelio). «Καὶ οὗτος ἄρα ἦν ὁ Λόγος, καθ' ὃν αἰεὶ ὄντα τὰ γινόμενα ἐγένετο, ὡς ἂν καὶ Ἡράκλειος ἀξιώσῃε, καὶ «νῆ Δί'», ὃν ὁ βάρβαρος ἀξιοῖ ἐν τῇ τῆς ἀρχῆς τάξει τε καὶ ἀξία καθεστηκότα πρὸς θεὸν εἶναι, καὶ θεὸν εἶναι δι' οὐ πάνθ' ἀπλῶς γεγενῆσθαι ἐν ᾧ τὸ γενόμενον ζῶν, καὶ ζῶν, καὶ ὃν πεφυκέναι· καὶ εἰς τὰ σώματα πίπτειν, καὶ σάρκα ἐνδυσάμενον, φαντάζεσθαι ἄνθρωπον, μετὰ καὶ τοῦ τνηκαῦτα δεικνύειν τῆς φύσεως τὸ μεγαλεῖον· ἀμέλει καὶ ἀναλυθέντα πάλιν ἀποθεοῦσθαι, καὶ Θεὸν εἶναι, οἷος ἦν πρὸ τοῦ εἰς τὸ σῶμα, καὶ τὴν σάρκα, καὶ τὸν ἄνθρωπον καταχθῆναι»
- II. **Olympiodorus, in Plat. Phil. p. 243:** Ἀπορία. Εἰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων αἱ ἡδοναί, οἷον ἀπὸ ἀκολασίας καὶ σωφροσύνης, οὐ πάντως ἐναντία. Οὐδὲ γὰρ ὁ πλοῦτος ἐναντίος πλούτῳ ὁ ἀπὸ δικαιοσύνης τῷ ἀπὸ ἀδικίας· ἢ ὁ μὲν πλοῦτος οὐ συμπέφυκε ταῖς ἐναντίαις ἕξει φησὶν Ἀμέλιος.
- III. ————— p. 265: Ὅτι παντελῶς ἀτιμαστέον τὴν ἐν κινήσει ἡδονήν, ὡς Ἀμέλιος ἐκτραγωδεῖ.
- IV. **Proclus Diadochus in Rempubl. II, 29, 5:** Ὅτι δαιμονίως ὁ Ἀμέλιος διττὴν εἰπὼν τὴν ἀρετὴν, τὴν μὲν ἐνδον ζῶσαν ὡς τὴν θεωρίαν, τὴν δὲ ἐκτὸς ὡς τὴν πρακτικὴν, διὰ μὲν τὴν θεωρίαν σοφοῦς λέγει κεκλήσθαι τοὺς φύλακας, διὰ δὲ τὰς πράξεις λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως ἐνεργούντας, σφαλεροῦ κριτηρίου, πταίειν.
- V. ————— II, 30, 6: Ὅτι παραδόξως ὁ Ἀμέλιος ἐξηγήσατο, θεῖον γενητὸν οὐ τὸν κόσμον οὐδὲ τὸν οὐρανὸν ὡς πάντες, ἀλλὰ θεὸν μὲν εἰπὼν πᾶν τὸ νοητὸν, θεῖον δὲ πᾶν τὸ οὐράνιον, θεῖον γενητὸν εἰρησθῆαι φησὶν πᾶν τὸ ὑπουράνιον, κυρίως ἀκούσας τὸ γενητὸν.
- VI. ————— II, 31, 22: Ὅτι περὶ καθ[όδων]

ψυχικῶν εἶναι τὰ [δόγ]ματὰ φησιν ὁ Ἀμέλιος· τὴν γὰρ ψυχὴν ἄνω μένουσαν εἶναι πάντα μοναδικῶς, ὡς δὲ συνεχῆ, ὡς μὲν λόγων ἔχουσιν πλῆθος μοναδικῶς, ὡς δὲ συνεχῆ καὶ ἠνωμένην καὶ ὡς ἐπεστραμμένην πρὸς ἑαυτὴν κυκλικῶς· κατιοῦσαν δὲ γεννᾶν ἀριθμὸν καὶ τρίγωνον, καὶ ὡς μὲν ὁυϊσκομένην ὡς ἀπὸ μονάδος ἑαυτῆς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. τὸν τρίαι (ἐν γὰρ αὐτῇ τῇ ῥύσει ἡ δυάς), ὡς δὲ θέσιν λαμβάνουσιν τὴν κάθετον ποιεῖν, πίπτειν δὲ εἰς τὴν ἀπλανῆ, καὶ ταύτης εἰς λοξὸν τὸν ζωοφόρον (ἀρχὴ γὰρ γενέσεως)· κάθετον δὲ τριαδικῶς ποιήσασαν διοδοῦειν τὸ πλάτος, ἐν ᾧ πέπτωκεν, οἷον πλαγίως κινήθεισαν καὶ ποιεῖν τὴν λοιπὴν τῶν περὶ τὴν ὀρθὴν τετραδικῶς· ποθοῦσαν δὲ τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὡς ἂν οὐκ ὑποστάσαν ἑαυτῆς ἐπιστρέφουσαν πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς καθέτου ποιεῖν τὴν ὑποτείνουσαν.

VII. ————— II, 32, 10: Ὅτι ὁ Ἀμέλιος οὕτως ὑποστήσας τὸ τρίγωνον ἀξιῶι σπορᾶς μὲν ἀρχὴν ποιῆσθαι τὸν αἰλόκερω, τῶν ἀρχόντων ἐφεστῶτων· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα καὶ τὰ φυτὰ τὴν φύσιν κινεῖν εἰς τὸ γεννᾶν, τοὺς δὲ ἀνθρώπους τὸν λόγον χρῆναι τὸν δρῶντα τὸν καιρὸν ἄγειν ἐπὶ τὴν δέουσαν σποράν.

VIII. ————— II 275, 30: Ἄλλ' ὁ γενναῖος Ἀμέλιος οὐδὲν φησι θαυμαστὸν ἀδέσποτον εἶναι τὴν ἀρετὴν· καὶ γὰρ τὴν κακίαν ἀδέσποτον, εἴπερ καὶ τὴν ἀρετὴν· τῶν γὰρ ἐναντίων ἡ αὐτὴ προαίρεσις.

IX. ————— in Plat., Tim., I 361, 26: Ὅστε εἰ τοῦτον τὸν τρόπον Ἀμέλιος ἔλεγε τοὺς τρεῖς δημιουργοὺς, ἐν τῷ ἐνὶ τῇ τριάδα ταύτην ὄρων, ὀρθῶς ἔλεγεν· ὁ μὲν γὰρ ἐστι, φησί, μεταχειρήσει ποιῶν, ὁ δὲ ἐπιτάξει μόνον, ὁ δὲ βουλήσει μόνον· ὁ μὲν κατὰ τὸν αὐτουργὸν τεχνίτην τεταγμένος, ὁ δὲ κατὰ τὸν ἀρχιτέκτονα προὑπάρχων, ὁ δὲ κατὰ τὸν βασιλέα πρὸ ἀμφοῖν ἰδρυμένος· οὐκοῦν καθὸ μὲν νοῦς ὁ δημιουργός, παράγει τὰ πάντα ταῖς ἑαυτοῦ νοήσεσι, καθὸ δὲ νοητὸν ἐστὶν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ, καθὸ δὲ θεός, τῷ βούλεσθαι μόνον.

X. ————— I 425, 17: Καὶ γὰρ εἶναι τὰ μὲν τῶν μερῶν, τὰ δὲ τῶν εἰδῶν παραδείγματα, καθάπερ Ἀμέλιος φησι.

XI. ————— III 33, 33. Εἰ δ' ὡς Ἀμέλιος γρά-

φει, καὶ πρὸ Ἀμελίου Νουμήνιος (frgm 27 Leemans), μέθεξις
 ἔστι κἀν τοῖς νοητοῖς, . . .

- XII. ——— **Theol. Plat., 253, 53:** Ὡς δὲ Τίμαιος λέγει καὶ εἰ
 ταῦτα ἔννοῶν ὁ γενναῖος Ἀμέλιος, τριττὸν ἔλεγε τὸν νοῦν, τὸν
 ὄντα, τὸν ἔχοντα, τὸν ὁρῶντα.
- XIII. **Syriacus in Arist., Met., 88, 30:** Ὅλος δὲ οἱ τὰ μὲν αἰσθητὰ
 συγχωροῦντες εἶναι καὶ ὄντως εἶναι λελήθασιν τὴν ψυχὴν ἀτιμο-
 τέραν τῆς ὕλης ἀποφαίνοντες, ὡς πού φησι καὶ ὁ γενναῖος
 Ἀμέλιος.
-

INDEX FONTIUM

I. Aeneas Gazaeus, Theophr. , ed. J. F. Boissonade, Parisiis 1836	Td. XXXVI	p. 11
II. Cyrillus Alex. , contra Julian., ed. Migne	Tv. I	p. 5
III. Damascius, De Princ. , ed C.A. Ruelle, Parisiis 1889	Td. XXXVII	p. 11
IV. Eunapius Sard. , Vitae Sophist. ed Boissonade Paris 1849	Tv. II	p. 5
V. Eusebius Caes. , Praep. Evang., ed. Migne 1857	F. I	p. 17
VI. Olympiodorus , in Plat., Phil. sch., ed. G. Stalbaum Lipsiae 1820	F. II	p. 17
" " "	F. III	p. 17
VII. Philoponus , Spicil. Rom., ed. A. Mai	Td. XXXVIII	p. 11
VIII. Porphyrius , Vitae Plotini ed. P. Henry - H. Schwyzer Paris-Bruxelles 1951	Tv. IV	p. 5
" " "	Tv. V	p. 5
" " "	Tv. VI	p. 5
" " "	Tv. VI	p. 6
" " "	Tv. VIII	p. 6
" " "	Tv. IX	p. 6
" " "	Tv. X	p. 6
" " "	Tv. XI	p. 6
" " "	Tv. XII	p. 6
" " "	Tv. XIII	p. 6
" " "	Tv. XIV	p. 6
" " "	Tv. XV	p. 7
" " "	Tv. XVI	p. 7
" " "	Tv. XVII	p. 7
" " "	Jv. XVIIII	p. 7
" " "	Tv. XIX	p. 7
" " "	Tv. XX	p. 7
" " "	Tv. XXI	p. 7
" " "	Tv. XXII	p. 8
" " "	Tv. XXIII	p. 8
" " "	Tv. XXIV	p. 8
" " "	Tv. XXV	p. 8
" " "	Tv. XXVI	p. 9
" " "	Ts. XXXI	p. 9
" " "	Ts. XXXII	p. 9

VIII. Porphyrius, Vitae Plotini ed. P. Henry - H.			
	Schwyzer Paris- Bruxelles 1951	Ts. XXXIII	p. 9
"	"	Ts. XXXIV	p. 10
"	"	Ts. XXXV	p. 11
IX. Proclus Diadochus, in Alcib. ed. Greuzer			
	Frankfurt 1820	Td. XXXIX	p. 12
"	" in Plat. Crat., ed. G.		
	Pasquali Lipsiae 1908	Td. XL	p. 12
"	" in Plat., Remp., ed.		
	Kroll Lipsiae 1899-01	Td. XLI	p. 12
"	"	F. IV	p. 17
"	"	F. V	p. 17
"	"	F. VI	p. 17
"	"	F. VII	p. 18
"	"	F. VIII	p. 18
"	" in Tim., ed. Diehl Lipsiae 1903-1906	Td. XLII	p. 12
"	"	Td. XLIII	p. 12
"	"	Td. XLIV	p. 12
"	"	Td. XLV	p. 12
"	"	Td. XLVI	p. 12
"	"	Td. XLVII	p. 13
"	"	Td. XLVIII	p. 13
"	"	Td. XLIX	p. 13
"	"	Td. L	p. 13
"	"	Td. LI	p. 13
"	"	Td. LII	p. 13
"	"	Td. LIII	p. 13
"	"	Td. LIV	p. 14
"	"	Td. LV	p. 14
"	"	F. IX	p. 18
"	"	F. X	p. 18
"	"	F. XI	p. 18
"	" in Theol., Plat., ed. Aem., Portus Hamburg 1618	Td. LVI	p. 14
"	"	F. XII	p. 19
X. Joannes Stobaeus, Eclogai ed. Wachsmuth			
	Berol., 1884	Td. LVII	p. 14
"	"	Td. LVIII	p. 15
"	"	Td. LIX	p. 15
"	"	Td. LX	p. 15
"	"	Td. LXI	p. 15
"	"	Td. LXII	p. 15

XI. Suidas Lexicon , ed. A. Adler, Lipsiae 1928—1938	Tv. XXVII	p. 9
» » »	Tv. XXVIII	p. 9
» » »	Tv. XXIX	p. 9
XII. Syrianus , in Arist., Met., Comm. ed. W. Kroll, Berolini 1902	Td. LXIII	p. 16
» » »	Td. LXIV	p. 16
» » »	Td. LXV	p. 16
» » »	F. XIII	p. 19
XIII. Theodoretus , Graec. Affect., ed. J. Raeder Li- psiae 1904	Tv. XXX	p. 9

